

SR[®]

SWR»music

SERGEI PROKOFIEV

Symphony No. 3 & 6

Deutsche Radio Philharmonie
Pietari Inkinen

Sällan hörda storverk av Prokofjev

Sergej Prokofjev: Symfonier nr 3 och 6

Deutsche Radio Philharmonie

Dirigent: Pietari Inkinen

SWR Music SWR19086CD [1 CD]

Sergej Prokofjev komponerade sju symfonier (åtta om man räknar med att nr 4 dessutom finns i två versioner som är tämligen olika varandra), och av dessa

är den första *Den klassiska*, och den femte de reservationslöst mest populära och minst attraktiv och svårfångad är nog den andra symfonin.

Den tredje symfonin, som uruppfördes 1929, är inte heller ett verk som är så känt för den stora publiken. Det är nog inte så konstigt, eftersom den är oerhört karg och nästan aggressiv till karaktären. Den har ett syskonverk i operan *Eldängeln* som den delar musikaliska motiv med. Musiken kan man nästan associera till ett stort stålverk där arbetarna arbetar intensivt under kaotiska förhållanden. Symfonin är en knappt fyrtio minuter lång holmgång och inte lämplig för känsliga personer – det här är musik som skaver, sliter och tar tag i en som lyssnare. Visst, det finns vackra partier men de är faktiskt ganska få. Symfonin kräver också en hel del av dirigenten och orkestern, det gäller att få fram undertexten och dessutom att ta vara på alla skikt i verket.

Tyska radioorkestrar brukar leverera och Deutsche Radio Philharmonie är inget undantag i det här fallet. Denna orkester är relativt ny, den installerades 2007 och är en sammanslagning av två tyska radioorkestrar från Saarbrücken och Kaiserslautern. De tekniska utmaningarna möter de med en genomgående god insats och den finländske dirigenten **Pietari Inkinen** håller ihop verket fint. Detta är en tolkning som vill ta vara på den sparsmakade humor som finns i musiken och en rytmisk vitalitet – vilket inte alla lyckas med – kommer även fram bitvis. Min klara referensinspelning i denna symfoni är dock **Riccardo Muti** med Philadelphiaorkestern (Philips) som är än mer påträngande, intensiv och häpnadsväckande virtuost spelad. Till de höjderna når inte riktigt Inkinen och hans orkester.

Den sjätte symfonin från 1947 är en annan historia, det är en mer nyanserad komposition i tre satser med mer prägel av sen Prokofjev, inte lika aggressiv men bitvis väldigt vacker. Detta är min personliga favoritsymfoni av honom och det är egentligen oerhört märkligt att den inte är minst lika populär som den femte. Är du nykomling till detta verk och tveksam till om du ska höra den, lyssna då på den medryckande finalen så blir du nog sugen på helheten. Även här lyckas Inkinen och hans medmusiker väldigt bra men i denna symfoni rekommenderar jag främst **Neeme Järvi** och Royal Scottish National Orchestra på Chandos som får ut ännu mer av musiken.

Sammantaget är detta en utmärkt Prokofjev-cd jag gärna återkommer till även om det inte är en förstahandsrekommendation. Dessutom är ljudbilden

förträfflig med en bra och välbalanserad dynamik.

Björn Sundkvist